

XXII з'їзд Комуністичної партії України

30 вересня на ранковому засіданні XXII з'їзду Комуністичної партії України продовжувалось обговорення звітних доповідей Центрального Комітету і Ревізійної комісії Компартії України.

В дебатах виступили: міністр торгівлі УРСР тов. Г. Л. Сахновський, Голова Ради Міністрів Української РСР тов. В. В. Щербинський, поет тов. А. С. Малишко, перший секретар Сумського обкому КП України тов. А. М. Науменко.

Всього в обговоренні звітних доповідей Центрального Комітету і Ревізійної комісії Комуністичної партії України взяло участь 32 чоловік. Вноситься пропозиція про припинення дебатів. З'їзд одностайно приймає цю пропозицію.

З заключним словом виступив перший секретар Центрального Комітету КП України тов. М. В. Підгорний.

Головуючий повідомляє, що XXII з'їзд Комуністичної партії України прийшли вітати піонери. Делегати і гості сердечно зустрічають юних князя.

XXII з'їзд Комуністичної партії України одностайно приймає резолюцію по звітній доповіді Центрального Комітету КП України. З'їзд визнає політичну лінію Центрального Комітету КП України правильною і практичну роботу задовільною.

З'їзд одностайно затверджує також звітну доповідь Ревізійної комісії КП України.

XXII з'їзд КП України увійде яскравою сторінкою в історію Комуністичної партії республіки і всього українського народу. Делегати з'їзду з величезною одностайністю схвалили видатні документи нашої епохи — проекти Програми і Статуту КПРС, які прийме історичний XXII з'їзд Комуністичної партії Радянського Союзу.

З'їзд підсумував велику роботу, яку провела партійна організація України по мобілізації трудящих республіки на успішне перетворення в життя рішень XX і XXI з'їздів партії, Пленумів ЦК КПРС, на нові перемоги в ім'я дальшого розвитку соціалістичної Батьківщини.

XXII з'їзд Компартії України вилився у яскраву демонстрацію непорушної вірності комуністичній республіці, всього українського народу принципам пролетарського інтернаціоналізму, споконвічної дружби з великим російським народом, з усіма народами — братами багатонаціональної соціалістичної Вітчизни. Високо тримаючи ленінський прапор дружби народів, трудящі України будуть і надалі зміцнювати братерське співробітництво з народами країн соціалістичного табору, з усіма людьми доброї волі, що борються за мир в усьому світі.

З'їзд залезив Центрального Комітету Комуністичної партії Радянського Союзу, Президію ЦК КПРС, особисто Микиту Сергійовича Хрущова, що Комуністична партія України буде і надалі вірним, бойовим загонем великої КПРС у боротьбі за генеральну лінію партії, за монолітну єдність її рядів.

XXII з'їзд КП України приступає до розгляду п'ятого питання порядку денного — виборів Центрального Комітету і Ревізійної комісії Комуністичної партії України.

Тов. М. В. Підгорний надає слово голові лінійної комісії тов. Г. Ф. Яремчуку, який доповідає про результати таємного голосування. З радістю і гордістю за наш з'їзд, говорить він, лінійна комісія доповідає, що на з'їзді проявлена виключна згуртованість і одностайність: всі товариші, які внесені до списку для таємного голосування по виборах членів Центрального Комітету КП України та кандидатів в члени ЦК КП України, Ревізійної комісії, обрані одностайно. Членами Центрального Комітету Комуністичної партії України обрано 117 чоловік, кандидатами в члени Центрального Комітету КП України — 65 чоловік. До складу Ревізійної комісії КП України обрано 39 чоловік.

Далі з повідомленням від Секретаріату XXII з'їзду Комуністичної партії України виступає тов. О. П. Ботвин. Він говорить, що на адресу з'їзду надійшла велика кількість вітальних телеграм, рапортів, листів від областей, радгоспів, районів, колективів промислових підприємств, будов, радгоспів і колгоспів, наукових установ, учбових закладів, військових частин, а також від окремих товаришів.

Тов. Ботвин повідомляє, що, крім привітань від з'їзду комуністичних партій братніх союзних республік, оголошених на XXII з'їзді КП України, надійшли привітання також від Центрального Комітету компартій Азербайджану, Вірменії, Киргизії і Таджикистану, багатьох обкомів, міськомів, райкомів КП України, первинних партійних і комсомольських організацій.

З'їзд висловлює сердечну подяку з'їздам Комуністичних партій Білорусії, Грузії, Молдавії, Естонії, Узбекистану, Латвії, Литви, Казахстану, а також Центральному Комітету компартій Азербайджану, Вірменії, Киргизії і Таджикистану, всім партійним і комсомольським організаціям, колективам трудящих, воїнам Радянської Армії та окремим особам, які надіслали XXII з'їздові Комуністичної партії України свої привітання, і бажає їм нових великих успіхів у боротьбі за побудову комунізму в нашій країні.

З величезним піднесенням, під бурхливим, довго не стихаючим, овацій делегати XXII з'їзду Комуністичної партії України приймають вітального листа Центральному Комітетові Комуністичної партії Радянського Союзу.

Головуючий на засіданні тов. М. В. Підгорний повідомляє, що порядок денний XXII з'їзду Комуністичної партії України вичерпаний і оголошує з'їзд закритим.

Делегати підводяться з місць і співають партійний гімн «Інтернаціонал».

В залі з новою силою спалахує бурхлива овація на честь Комуністичної партії Радянського Союзу, на честь ленінського Центрального Комітету КПРС на чолі з товаришем М. С. Хрущовим.

- З усіх кінців лунають вигуки:
- Хай живе наша славна ленінська Комуністична партія Радянського Союзу!
 - Хай живе ленінський Центральный Комітет КПРС на чолі з видатним діячем нашої епохи Микитою Сергійовичем Хрущовим!
 - Комуністичній партії України — слава!
 - Хай живе наш могутній Радянський народ!
 - Вперед до нових перемог комунізму!

Ці вигуки покриваються могутнім «ура», яке протягом багатьох хвилин гримить під склепінням величезного залу Жовтневого палацу. (РАТАУ).

Атомохід „Ленін“ завершує арктичну навігацію

Міністр морського флоту СРСР В. Г. Бакаєв повідомив кореспондента ТАРС, що навігація 1961 року в Арктиці завершується успішно.

Перевезено сотні тисяч тонн всіляких вантажів для населених пунктів, промислових підприємств і полярних станцій Арктичного узбережжя.

В цьому році строки навігації в Арктиці значно подовжено. Звичайно в цей час там закінчувались морські операції.

Протягом літньої навігації потужний криголамний флот дав змогу провести через льоди багато суден. На найбільш складних ділянках траси Північного морського шляху каравани в ці дні проводили атомохід „Ленін“. Тепер флагман радянського арктичного флоту перебуває в протоці Вількицького, де важкі льоди утруднюють рух суден. За допомогою своїх двигунів, потужність яких досягає 44 тисячі кінських сил, атомохід спокійно переборює ці льоди.

Міністр морського флоту СРСР В. Г. Бакаєв повідомив кореспондента ТАРС, що навігація 1961 року в Арктиці завершується успішно. Перевезено сотні тисяч тонн всіляких вантажів для населених пунктів, промислових підприємств і полярних станцій Арктичного узбережжя. В цьому році строки навігації в Арктиці значно подовжено. Звичайно в цей час там закінчувались морські операції. Протягом літньої навігації потужний криголамний флот дав змогу провести через льоди багато суден. На найбільш складних ділянках траси Північного морського шляху каравани в ці дні проводили атомохід „Ленін“. Тепер флагман радянського арктичного флоту перебуває в протоці Вількицького, де важкі льоди утруднюють рух суден. За допомогою своїх двигунів, потужність яких досягає 44 тисячі кінських сил, атомохід спокійно переборює ці льоди.

Друга черга МДУ

МОСКВА, 2 жовтня. (ТАРС). На Ленінських горах намічено спорудити комплекс будинків другої черги Московського державного університету імені Ломоносова.

Два п'ятиповерхових навчальних будинки розмістяться в південно-східній частині території МДУ. Тут запроектовано аудиторії, навчальні кабінети і лабораторії для всіх гуманітарних факультетів та інституту східних мов.

До цих будинків примкнуть окремі корпуси для лекційних аудиторій і дві бібліотеки навчальних посібників на 200 тисяч томів кожна. Будинки загальним об'ємом у 175 тисяч кубометрів споруджуватимуться з типових будівельних конструкцій.

На схід від головного будинку МДУ на вільній ділянці спорудять чотириповерховий корпус наукової бібліотеки. Це буде найбільша вузівська бібліотека країни: її книгозховище розраховане на п'ять мільйонів томів.

Пленум Центрального Комітету Комуністичної партії України

30 вересня 1961 року відбувся Пленум Центрального Комітету КП України, обраного XXII з'їздом Комуністичної партії України.

Пленум обрав Президію ЦК КП України в такому складі:

Члени Президії: тт. Гайовий А. І., Іващенко О. І., Казанець І. П., Кальченко Н. Т., Коротченко Д. С., Підгорний М. В., Сенін І. С., Шелест П. Ю., Щербинський В. В.

Кандидати в члени Президії: тт. Бубновський М. Д., Скаба А. Д., Клименко В. К., Кошовий П. К.

Пленум обрав Секретаріат ЦК КП України в такому складі:

тт. Підгорний М. В. — перший секретар ЦК КП України, Казанець І. П. — другий секретар ЦК КП України, Бубновський М. Д., Гайовий А. І., Іващенко О. І., Скаба А. Д.

30 вересня 1961 року відбулося засідання Ревізійної Комісії Комуністичної партії України.

Ревізійна Комісія обрала головою Комісії т. Яремчука Г. Ф.

Пролетарі всіх країн, єднітеся!

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання V
№ 118 (469)

Середа, 4 жовтня 1961 р.

Ціна 2 коп.

МРІЯ У НАС ОДНА

ПАМ'ЯТАЮ, як ми вперше почули про почин Марії Харитонівни Савченко. Скільки розмов тоді було! Дівчата наші не раз заздрісно зітхали:

— От якби й нам так!

І почали мріяти: як б то полегшення було, коли б запрацювали на фермі доїльні апарати, та й для колгоспу економія немала. Адже кожна б укрупнила групи, люди б вивільнилися...

Мрії мріяли, а в дійсності нічого цього не було: дождали ми по 13 корів, товклися на фермі зрання і допізня, та до того ще й на дої невисокими були. Я, наприклад, у минулому році одержала по 1765 літрів молока від корови.

Та на початку цього року котрась з дівчат принесла радісну новину:

— Чули? Кажуть, і в нас доїльні апарати будуть...

А ще більше радості було, коли одного разу Іван Григорович Токманенко (він тоді фермою завідував) ска-

зав мені, Вірі Решетняк та Тамарі Шелест:

— Збирайтеся в дорогу, дівчатка. Пойдемо до Марії Харитонівни, повчимося.

І от одного безрезневого дня вирушили ми у путь. Приїхали на місце, відразу ж на ферму пішли. Що й говорити, просто-таки були ми зачаровані баченням. Корови хороші, в корівниках чисто, всі роботи механізовані.

Трохи пізніше й Марія Харитонівна надійшла. Привітно познайомилася з нами, стала розпитувати, як ми у себе вдома хазяйнуємо. А потім почала знайомити нас із своїм господарством, розповідати, як їй вдається такі високі на дої одержувати. У групі в неї 35 корів і 3 нетелі. Створювала вона групи сама: відбирала теличок від продуктивних корів і вирощувала їх.

— Ви теж обов'язково це запровадьте, — порадила нам.

Ми тепер так і робимо.

Стараємося наслідувати Марію Харитонівну в усьому. Як тільки приїхали, розказали про все в колгоспі, стали працювати за новим методом. Правда, групи набрали не такі великі — у нас тепер по 21 корові. Спочатку-таки немало клопоту було, поки звикли корови до апаратів. У мене «Кукла» та «Красуля» спершу зовсім не підпускали до себе — пручаються, ніяк спокійно стояти не можуть. А тепер звикли, і молоко сповна віддають.

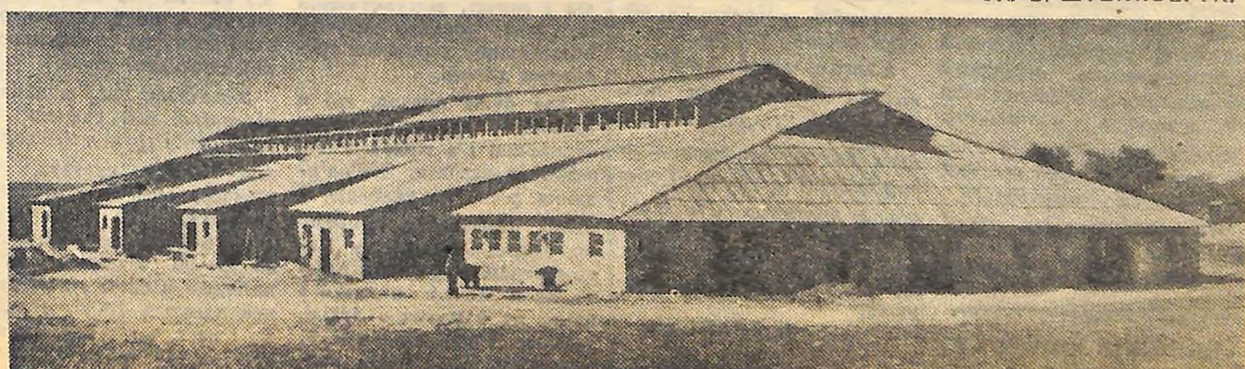
Влітку я від кожної корови надаювала по 10—12 літрів молока. Тепер, звичайно, на дої дещо знизилася: адже багато корів в запуск ідуть, а чотири вже й розтелються незабаром. З початку року я вже на доїла до 2 тисяч літрів молока. Ще 100 літрів — і буде виконано мого річного зобов'язання. Його я, напевне, виконаю до 17 жовтня. Це й буде моїм подарунком XXII з'їздові партії.

Ми всі прагнемо зустріти цю дату гідно. Он і Катя Римаренко, з якою я змагаюся, і Рая Тупчієнко, і Люба Пилипенко та й всі інші доярки теж трудяться сумлінно. І мріє кожна з нас про одне: щоб нарівні з Марією Харитонівною на дої одержувати.

З. ШПУДЕЙКО,
доярка колгоспу імені Салавата Юлаєва Кіровоградського району.

Тваринницьке містечко колгоспу «Україна» Гайворонського району повпнилося ще одною будівлею (знімок внизу). Всі трудомісткі процеси по догляду за худобою в цьому шестирядному корівнику механізуються повністю. Тут встановлюється підвісна дорога для підвезення і роздачі кормів, вода для напування худоби по жолобах подаватиметься самопливом. Для очищення приміщення встановлюється скребковий транспортер.

Фото В. ШТЕЙНБЕРГА.

До 15 жовтня звершимо збирання кукурудзи

Сторицею віддячені

Ще ніколи з таким завзяттям ми не ходили біля кукурудзи, як нині. І поспіями вчасно, обробили й підживили кожну рослину, аби лиш качаниста віддячила нам сторицею. І що ж, врожай, який ми одержали на площі 14 гектарів, перевершив наші сподівання: по 111 центнерів у качанах видав кожен гектар!

З радістю я, молода комуністка, доповідаю рідній партії про успішне перевиконання взятого зобов'язання — виростити на кожному гектарі по 65 центнерів кукурудзи.

Велику допомогу у збиранні кукурудзи

дає нам водій комбайна «ККХ-3» Іван Вацюк. Хороше він працює, добирається повного виконання змінної норми.

Збирання і облік врожаю ми взяли під свій контроль. Слідом за комбайном пройшли все поле, зібрали всі, до єдиного качана, і здали в колгоспну комору. Сповнені творчих удач, ми прагнемо попрацювати так, щоб до 44-ї річниці Великого Жовтня впоратися з усіма сільськогосподарськими роботами.

Т. МЕЛЬНИК,
ланкова колгоспу імені Калініна
Ульяновського району.

ХТО БІЛЬШЕ, ХТО КРАЩЕ?

Кожного ранку на подвір'ї Озерської середньої школи шикуються лінійка. Ланкові виробничі бригади рапортують бригадирові Каті Михайленко:

— За вчорашній день ланка зібрала...

— Найкраще працювали...

Класози-переможцєві вручається перехідний Червоний вимпел.

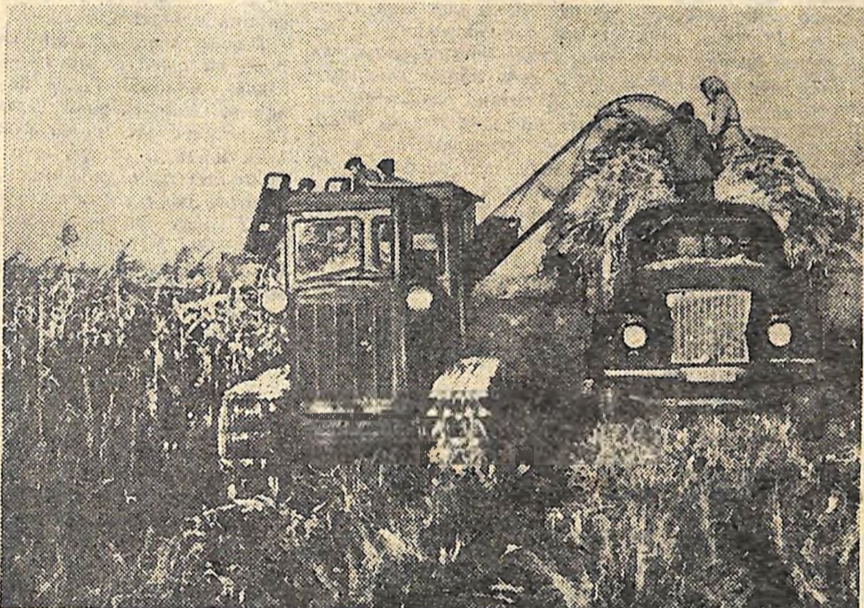
Члени виробничої бригади зобов'язалися за 30 днів виламати і перевезти початки з площі 115 гектарів. Розробили умови змагання. Переможцем вважається той клас, в якого найбільше

учнів виходить в поле та найвища продуктивність і якість збирання.

В кінці робочого дня члени комісії по перевірці якості збирання врожаю на чолі з К. Михайленко проводять контрольний перегляд роботи кожного загону.

Правління місцевого колгоспу імені Жданова заохочує відмінну працю школярів: п'ять процентів виламаних качанів кукурудзи видаються учням, як додаткова оплата.

М. КОВАЛЕНКО,
рахівник колгоспу,
Новогеоргіївський район.

Рахунок — 140 гектарів

Добра слава йде в колгосп імені Дмитрова Компаніївського району про експлау цього кукурудзозбирального агрегату. Тісно в взаємодії і співдружбі колективну агрегату — комбайнера Сергія Кіблика, його помічника комсомольця Олександра Кіблика і тракториста Анатолія Кучерявенка забезпечує бездоганну роботу комбайна «ККХ-3». За день вони збирають кукурудзу на площі 6—7,5 гектара при нормі 3,75 гектара. Нині на рахунок експлау вже є 150 гектарів зібраної кукурудзи.

В цьому велика заслуга і шоферів комсомольців Степана Магро, Максима Коваленка, Олександра Катіша. Кожен з них робить по 20—23 рейси за світловий день.

На знімку: агрегат Сергія КІБЛИКА за роботою; (вгорі) — помічник комбайнера комсомолец Олександр КІБЛИК.

Фото М. САВКУНОВА.

Сподівання справдилися

Розкішно виглядають кукурудза на площі комсомольсько-молодіжної ланки Віри Свиначенко з колгоспу імені Фрунзе. Дівчата зобов'язувалися виростити на кожному з 50 гектарів по 50 центнерів качанистої. Врожай перевершив їх сподівання: з кожного гектара виходить по 55 центнерів!

Не поступаються перед дівчатами своїм старанням і члени механізованої ланки

Івана Шербини. То ж і врожай у них високий. На всіх 110 гектарах, мов лис, стоїть кукурудза — стеблеста, качани дорідні, вагомі.

Комсомольські гектари пильно охороняються колгоспниками — дозорівцями, яких очолює секретар комсомольської організації, агроном колгоспу Станіслав Стороженко. В роботі їм допомагає піонерський дозор Приютівської восьмички.

А. КРИВЕЦЬ.

Олександрійський район.

ВІСТІ З ЛАНІВ

КОМПАЇВКА. Колгоспники артїлі «Україна» закінчили збирання і вивезення цукрових буряків. Тепер всі сили спрямовані на збирання кукурудзи і соняшника.

Комсомолец Віктор Авторнюк трактором «ДТ-28» шодня перевозить з поля на тїк по 250—270 центнерів качанів. Безперервну роботу комбайнів на збиранні соняшника забезпечують комсомольці — шофери А. Шестопалов та В. Охотник.

Д. ВАЛАХ.

ПЕТРОВЕ. Старанно трудяться механізатори колгоспу імені ХХ з'їзду КПРС Ярослав Мачіха та Станіслав Огурчук. 7—8 гектарів зябу при нормі 6 — такий їх виробіток шозміни. Молоді механізатори готують площу під майбутні посїви кукурудзи.

Є. ПАСЛАВСЬКА.

УЛЯНОВКА. Ланки Катерини Капелюшної і Олени Капітанчук з колгоспу імені Калініна збирають по 70 центнерів кукурудзи з гектара та по 350 центнерів зеленої маси.

Сумлінно трудяться на збиранні качанистої комбайнери І. Вацюк, М. Галімон та В. Галімон. За перші дні від їх комбайнів надїшло на колгоспний тїк понад 1100 центнерів кукурудзи.

М. ШЕВЧУК.

ГОЛОВАНІВСЬК. Чудовий врожай королеви полів вирощено в ланці Катерини Макодьоб з колгоспу «Червона комуна». За попередніми підрахунками кукурудзозводи збирають по 70 центнерів качанистої з гектара.

А. КРАСНОВ.

Впевнено почуває себе на висоті монтажник-верхолаз Михайло Олещенко. Зараз він працює на монтажі ошиновки в 330 кіловольт на Кременчуцькій ГЕС.

На знімку: електромонтажник **М. ОЛЕЩЕНКО.**

Фото **Г. ЧОБИТКА.**

На ударних КОМСОМОЛЬСЬКИХ

3 нових поезій

Штукатури

Где леса, словно мачты фрегаты,
Выше облака тянутся к звездам —
Штукатурят фасад девчата,
Будто ласточки лепят гнезда.

Вдруг тут шутка порхнула, как птица —
Молодежи в труде не помека —
Засияли улыбка милицы,
Даже мастер зашелся смехом.

«Ну, и Валька — просто артистка,
Выступать бы тебе на эстраде,
И не зря ты слывешь активисткой
В комсомольской агитбригаде».

И девчина немного смутилась:
«Выступать? — Это дело простое,
Для того я, Петрович, училась,
Чтобы строить, строить и строить».

С нею вряд ли работа наскучит.
«Эй, подсобный, давай раствора!»
Мастерок меткой шутки полупчик
Загорелся огнем задора.
Николай ГАЛИЧЕНКО.

ВЧОРА — ШКОЛЯРИ, НИНІ — БУДІВЕЛЬНИКИ

Ще недавно тут був пустир, а зараз на околиці Новоукраїнки чітко вималювалися контури нового цукрозаводу. Підприємство, яке шодоби перероблятиме 25000 тонн цукросировини, незабаром вступить в дію. Швидко вироста ударна комсомольська будова. Зросли і її люди.

Серед молоді, що з усієї області зїжджалась на будову, переважали випускники шкіл. Деякі приїздили усім класом. Було у них вчорашніх школярів гаряче стремління до справжньої праці. А ось спеціальностей, на жаль, ніяких. Іх вони придбали вже тут.

Мулярі, штукатури, малярі, тєслєрї — всі ці потрібні на будівництві люди не хто інший, як ті ж випускники. Микола Трубенко, Ніна Коваленко, Людмила Іщенко та їх товариші чудово володіють будівельними професіями, які вони собі обрали, шоденно на

120—130 процентів виконують змінні завдання.

Молодь прагне оволодіти суміжними спеціальностями. Так, бетонники комсомольсько-молодіжної бригади А. Цорана вивчили тєслєрську справу, а бригадир ше й баштовим краном навчився управляти. Дівчата З. Богач, В. Пожар, В. Горячева, які спочатку не мали ніяких спеціальностей, тепер кращі на всій будові штукатурниці.

Взагалі, протягом лише цього року нові професії придбали 90 чоловік, 50 молодих будівельників оволоділи суміжними спеціальностями. Незабаром закінчиться спорудження заводу. Але для інших новобудов знадобляться придбані нашою молоддю будівельні спеціальності — найпопулярніші у наш час.

О. МОСКАЛЕНКО,
секретар комсомольської організації будови.

Чому я не виконаю зобов'язання

НАПРИКІНЦІ березня цього року я з колегою, свинарем колгоспу імені Орджонікідзе Новоукраїнського району Віталієм Котловим, звернувся з відкритим листом через газету «Молодий комунар» до всіх свинарів і свинарок області. Ми давали обіцянку відгодувати в цьому році 1000—1700 голів свиней, зокрема до Дня радянської молоді зняти з відгодівлі по 320—370 голів свиней і закликати всіх свинарів і свинарок області наслідувати наш приклад.

Це добре, що сотні юнаків і дівчат, відгукнувшись на наш заклик, радують Батьківщину хорошими трудовими ділами.

Але дуже прикро, що я опинився в незavidному становищі і з гіркотю доводиться визнати: зобов'язання річне не виконаю. І винні, насамперед, в цьому я, Іване Степановичу Паламаренку. А вже пам'ятаєте, як я весною радився з вами, як з головою артїлі, радився із зоотехніком Г. Г. Сприссян, завідувачим сви-

нофермою П. А. Шовенком і взявся відгодувати за рік 1700 голів свиней. Ви тоді заповнили мене, що маточне поголів'я цілком забезпечить таку кількість приплоду, яка потрібна для виконання мого зобов'язання.

А що ж вийшло насправді? Тваринники, які доглядають маточне поголів'я, досі одержали лише один приплід поросят. На 250 основних маток і 50 разових одержано не по 6 поросят, як передбачалося, а по 3,3 голови на одну свиноматку. А це в свою чергу відбилося на поповненні відгодівельної групи.

З початку року я зняв з відгодівлі 300 свиней. Зараз у моїй групі є 670 голів. Але важко сказати, чи вдасться мені усі ці свині відгодувати до кінця року. Вагу кожної треба довести до 85—90 кілограмів. А я набираю в свою групу свиней вагою в 10 кілограмів. От і на початку вересня ще прийняв 17 таких поросят.

Крім того, їх же доводиться ще дорощувати місяців чотири—п'ять. І це при умові, що кожна голова шодоби даватиме приросту 550—600 грамів.

У попередні місяці я добивався добового приросту ваги до 900—1000 грамів. А зараз приріст знизився більше, як наполовину. І тільки тому, що правління колгоспу не забезпечує кормами. З раціону свиней зараз виключили січне борошно, наполовину зменшили концентратів і відвійок.

До того ж буряки доводиться згодувувати неоподібненими, бо коренерізка вийшла з ладу і ніяк її не спроможуться відремонтувати. Ціле літо стоїть без діла нова дробарка. А шодб встановити її і шодб виготовляти дуже цінний корм — січне борошно — ніхто з керівників не турбується.

Надходить зима. Проте зимувати свиням по суті ніде. Наявне приміщення потребує ремонту. Та це не тривожить керівників артїлі. Вони, очевидно, надїються на нове приміщення свиноферми, яке два роки будується, а кінця-краю там не видно. Досі колгосп не придбав залізних корит, підвісної дороги, немає переносних решіток для стаяків.

Безперечно, важко виправити становище, яке створилося з виконанням зобов'язання, але врахувати надалі все це необхідно. Вже тепер треба провести парування маток з тям, шодб на початку року одержати приплід. І найголовніше — подбати про завершення будівництва нового приміщення.

І. КЛОЧКО,
свинар колгоспу імені Шевченка Новоукраїнського району.

У БІБЛІОТЕЦІ тихо. Чути тільки, як відстукує годинник на стіні та шелестять аркуші книги, яку неквапливо перегортає частий відвідувач Павло Васильович Гінкул. Він сидить, схиливши голову, час від часу щось стиха шепоче. Яскраве світло електричної лампочки падає на його старече обличчя з глибокими зморщинами.

— Хороша книга, про велику людину написана, — нарешті говорить він, піднімаючись з-за столу. — І назва така цікава. Запишіть мені її, Марусенько.

— Через два тижні повернете. І зміст розкажете, бо я ще не встигла прочитати, — ніби між іншим сказала.

— Та я ще раніше принесу. Аякже, зміст розповім, обов'язково.

Попрощався і пішов. Марія Зосимова провела його поглядом до дверей. Посмінулася. Пригадалось, як лише рік тому майже насильно дала йому маленьку книжечку з малюнками. Він все відмовлявся:

— Навіщо? Я ж все рівно читати не буду. Старий вже став. Хай он читають ті, кому роботи нічого. А у мене роботи — хоч відбавляй.

Та книжечку поніс додому. Повернув її майже через місяць.

— Знаєте, прочитав разом з бабою. Цікава.

І попросив ще якусь. «Тільки щоб з малюнками».

А тепер Павло Васильович — один з активних читачів, бере участь в літературних вечорах, читацьких конференціях. За старим Гінкулом зачастили у бібліотеку пенсіонер Антон Матвійович Лавриненко, Фекла Мусіївна Пікаш та й інші. Ще півроку тому читачів тут нараховувалось не більше трьохсот. А тепер? Майже вдвоє більше...

Марія поглянула на годинник. «Ой лишенько, оце так замріялась: вже за десяту. Час додому йти, робочий день давно закінчився». Встала з-за столу, підійшла до вимикача і, наразі щось пригадавши, знову підійшла до столу.

«Безумовно, треба перевірити. Трохи не забула», — промовила дівчина сама до себе і, діставши записну книжку, почала записувати: «Завтра побувати на першій фермі, поговорити з Валентиною Зосимовою. Перевірити, чи всю літературу з пересувки роздала».

Блокнот бібліотекарки, списаний і чорнилом, і олівцем, був своєрідним планом роботи і журналом обліку. Тут можна прочитати і про випуск «бойових листків», і про бесіди з трактористами, доярками, і окремі виписки з книг.

За вікном почувлись швидкі кроки, двері відчинилися і разом з секретарем комсомольської організації Антоніною Гущенко майже вбігла весела Галина Якимцова.

— Маріє, ну чого це ти до півночі сидиш? — ско-

ромовкою випалила вона з докором. — А ми з клубу, з танців. Побачили, що в тебе світяться, та оце й забрели на вогник.

— У нас, відверто кажучи, є справа до тебе, — перебила Тоня подружжю. — Сьогодні вирішили розпочати підготовку нового концерту. Ти ж візьмеш участь?

— Питаєте. Без мене він і не відбудеться, — засміялась Марія. — А коли репетиція?

— Завтра о дев'ятій. Вечері, безумовно...

Подруги разом вийшли на вулицю. З клубу долітали

звук баяна, там веселилась молодь. Вітерець від річки ніс прохолоду.

Дівчата підійшли до води. В ній ясно миготіли тамничі зірки.

— Це ж серед них літали і Гагарін, і Титов, — мрійно промовила Марія. — От щасливіці.

Вона поглянула на небо, обвела довкола поглядом і в нічній тиші попливла її пісня:

В'ється наче змійка
Неспокійна річка,
Тулиться близьенько
До підійжжя гір...
Линули вдалину ніжні

журливі слова пісні. Дівчата підхопили. Хороше так заспівали. І лише згодом Тоня схвилювано промовила:

— Тобі артисткою треба бути, а не бібліотекарем.

— Ні, Тоню, помиляєшся. Я свою професію не проміняю ні на яку іншу. Ну, до завтра, дівчата, я пішла, — вона махнула рукою і попрямувала до мосту.

ШЕ ЗОВСІМ рано, а вона вже поспішає на ферму, там її чекають. З пакунком книг, із свіжим «бойовим листком», який во-

на зараз вивісить на фермі, Марія прямує до корівника. Ще здала її помічає Валентина Зосимова, вибігає назустріч. Поли халата розлітаються від вітру, на обличчі квітне посмішка.

— Здрастуй, Марусенько! Нові книжки принесла? От чудово! — звертається вона і, підхопивши дівчину під руку, веде до своїх подруг, які вже закінчили доїння.

...Знову вечір. Робочий день закінчився. Марія задоволена ним: в блокноті з'явилися нові записи про те, що зроблено. А зараз треба йти в клуб на репетицію. Вона ж співатиме на концерті «Марічку».

І. СТАРОДУБЦЕВ.

с. Лозоватка
Компаніївського району.

ЕНТУЗІАСТИ І... КЛЮЧНИКИ

РЕДАКЦІЯ одержує багато листів на культурно-освітні теми.

Там, де мова заходить про художню самодіяльність села, Галині Червоній, завідувачій Великотроїцькою бібліотекою Ульянівського району, є про що писати. Останнім часом в клубі поліпшилась робота гуртків. Агіткультбригада протягом двох місяців виступала в Кам'яній Криничі, Богдановому, Сабатинівці, Вільховому та в багатьох інших селах району, кілька разів виїжджала з концертом в поле, на тваринницькі ферми колгоспу імені Котовського. І завжди її виступи користуються успіхом. Рада клубу нерідко разом з активістами бібліотеки влаштовує тематичні вечори.

З листа виявляється, що і в бібліотеці теж проводяться цікаві заходи. При допомозі активних читачів Галина часто влаштовує читачькі конференції, літературні вечори.

Ці ж питання порушує в своєму листі працівник Новоархангельської районної бібліотеки Р. Онищенко: «Твори Анатолія Дімарова полюбивши нашим читачам. Дещо раніше ми проводили обговорення книги «Його сім'я». Потім читачі висловили бажання обговорити книгу «Ідол». Цікавими, схвилюваними були виступи вчителів серед-

Огляд листів

ньої школи Л. Колісниченко і Г. Тихой, робітниць швейної майстерні Т. Тимак і Г. Богорелової. Виступаючи говорили не тільки про літературні образи, вони й з життя брали приклади, розповідали про сім'ї, в яких неправильно виховують дітей».

Ми взяли лише два листи. Скільки в них відчувається турботи про свою справу, бажання кожного захід організувати і провести найкраще, найцікавіше.

Безумовно, серед культурно-освітніх працівників не всі працюють з ентузіазмом. Скільки ще «ключників» завідує клубами і бібліотеками! Про них з обуренням пишуть юнкори до газети. Дістається і тим керівникам колгоспів, сільських Рад, які не створюють умоз для культурного відпочинку.

«Хотілося, щоб і в с. Малі Дрюкове бібліотека зміла місцем хорошого змістовного відпочинку, щоб проводились цікаві масові заходи, як в інших селах, — пише з Бобринського району Леонід Липа. — Але клубна бібліотека в цьому

селі ледь животіє. Книжковий фонд малий, а відділу культури до цього байдуже».

Автори листів висловлюють свої зауваження щодо форм культурного відпочинку, в тому числі не обходять увагою діяльність клубів, демонстрування кінофільмів. Серйозні закиди робляться комсомольським працівникам і активістам в тому, що мало організують масових дозвілних, виховних заходів під відкритим небом. Так, подружжя Орлових з селища Димитрово (м. Олександрія) скаржаться на те, що «протягом літа у нас в парку жодного разу не влаштували масових заходів, на яких можна було б культурно, весело і цікаво відпочити. Навіть у недільні дні кожний розважається, хто як вміє. Єдине, що можна побачити — кінофільми. Чому це так?»

Дійсно, чому? Про це варто запитати працівників Олександрійського міського комсомолу, працівників культури. Невже для того, щоб влаштувати в парку виступи художньої самодіяльності, танці, літератур-

ні вечори, читання лекцій, потрібні якісь особливі умови?

Нічим іншим, а тільки небажанням взятися як слід за роботу, пояснюється й те, що в клубі колгоспу «Перемога» Новгородківського району не існує ніякої художньої самодіяльності. «Завідуючий клубом Віктор Поддінський, — пишуть нам з цього колгоспу, — перетворився на ключника. Два рази на тиждень відкриває клуб для демонстрування фільму та й будьте здорові. Навіть танці влаштувати не хоче». Дійсно, невесело молоді в такому культурно-освітньому закладі.

Дуже прикро, що в нас є ще працівники, яким все байдуже. Такий не посоромиться протягнути руку за черговою поличкою, хоч добре знає: не заробив її. Якщо в клубі немає гуртків художньої самодіяльності, а концерти даються від випадку до випадку, якщо бібліотекар утруднює себе лише тим, що дістане з полиці книжку і залише її в картку читача — значить, він даремно займає посаду, і нехай гостре юнкорівське перо введе його на чисту воду.

ЕШЕЛОНУ — зелену вулицю!

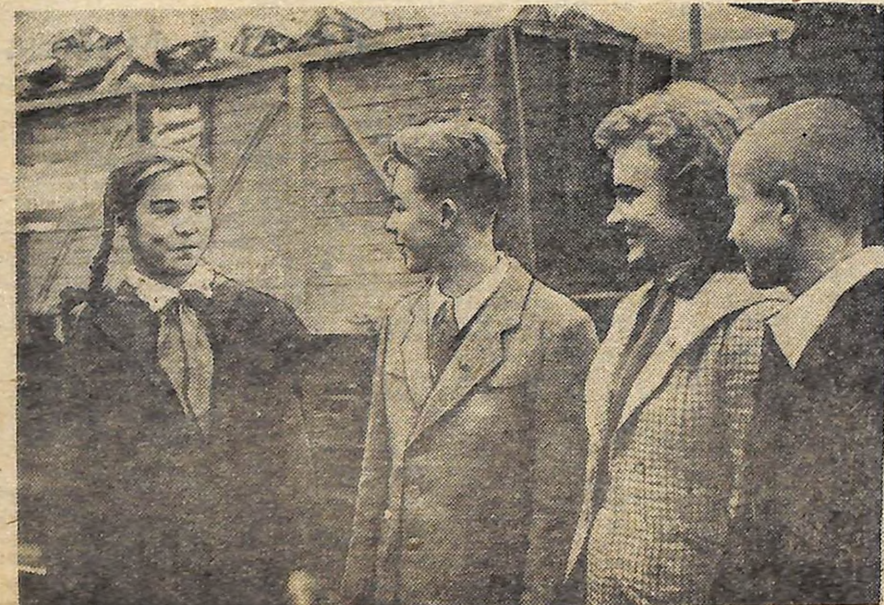
НА ВОКЗАЛІ натовп. Грає духовий оркестр. Проводи. На краю перону вишикувались піонери. Це вони проводжають у довгу путь свій, піонерський, ешелон.

Вагони навантажені доверху. Видніються колеса, стружка та інші невизначеної форми залізні речі. Сімсот тонн, з них 200 — з міста Олександрії, відсилають піонери Кіровоградщини дніпропетровським металургам.

Цей, другий уже, ешелон — подарунок кіровоградських юних лєнінців з'їздові партії. Клич учнів школи № 10 обласного міста почувли школярі всієї області. Кіровоградські школи № 14, № 28, знам'янські піонери — особливо відзначились. Саша Альфоров, наприклад, восьмикласник десятої школи міста Кіровограда, сам зібрав одну тону протягом року піонерської дворічки. Першому збирачу металобрухту та його товаришам з міст Олександрії, Знамянки, Кіровограда — Лені Широкий, Колі Романчуку, Колі Харченку, Ларисі Труніній — випала честь супроводжувати состав у Дніпропетровськ.

— Зелену вулицю — піонерському ешелону!
На знімку: (зліва направо) піонери Саша Альфоров, Лена Широка, Коля Романчук, старша піонервожата Кіровоградської середньої школи № 12 Лариса Цурканова перед від'їздом.

Фото В. Штейнберга.

На честь з'їзду

Валентина Дмитрашко і Марія Шуба — подружжя. Працюють вони листоношами в артілі імені Литвинова Новоархангельського району. Дівчата вирішили закінчити передплату центральних, республіканських і обласних періодичних видань до дня відкриття ХХІІ з'їзду КПРС і дотримують свого слова.

І. РОМАНЕНКО.

Новоархангельський район.

Злочин, байдужість, совість

Рідна мати моя,
Ти ночей не доспала...

Ця пісня про саме найдорочче для кожної людини — про рідну неньку. Як хвилює вона! Скільки приємних спогадів, які найкращі почуття викликає у кожного, хто співає цю пісню! Тільки Микола ніколи не співає її. Йому боляче й гірко: немає в нього неньки, немає кому співати цю хорошу пісню. Власне, мати є, але...

Все почалося з чарки. Якось Миколин батько поїхав у Долинську, щоб доставити хліб для магазину другого відділу радгоспу імені Карла Маркса. Зустрівся там з «дружками», випили по одній, по другій, по ... нащадній. І батько вирушив у дорогу в темну ніч. Та й сам, власне кажучи, був як темна ніч. В дорозі звалився з воза...

Довго вилежувався після цього в лікарні. Врешті-решт підлікувався, а згодом осліп і помер.

Залишилися Галя, Микола, Неля і Петя Федченки напівсиротами. І мати віддавала їм всю свою ласку, все тепло свого серця за себе й за батька.

Та слабеньким виявилось у матері серце. І тепло, і ласка його було, як спалах пороху — ледве на рік вистачило... Що їй діти? Вона захотіла влаштувати своє особисте щастячко.

Почалося знову ж таки з чарки. Тепер уже мати почала пиячити.

А які хороші мрії плекали Галя і Микола! Вони щойно кінчали семірічку. Галя мріяла про педучилище. Микола хотів поїхати у Київ, поступити в художнє училище.

А мати щовечора з'являлася напідпитку. Де вже тут до науки, до спокою? За комсомольською путівкою подалася Галина на Донбас. В місцевий колгосп пішов працювати Микола. З чотирнадцяти років пізнав він ціну хліба, заробивши своїми руками. Вдень, під час роботи, його полонили мрії про училище, про майбутні власні картини, а ввечері не міг віддатися улюбленому заняттю. Перед очима поставала інша картина, гірка і огидна. У неприбраній хаті тхнуло цигарковим димом і горілчанним сморо-

дом. За столом розчервоніла, розхристана мати з сусідом дудлять оковиту. Зголоднілі Неля і Петрусь баязко визирають з-за комина. Микола хмуриться. А мати, виправдуючи появу в хаті бригадира колгоспної будівельної бригади і саму випивку, хрипким голосом пояснює:

— Іван Архипович зайшов, щоб записати, що ти зробив сьогодні.

Такі «записи» І. А. Савенка повторювались майже щодня.

Микола не стерпів і став докоряти матері. А у відповідь діставав штурхани. Інколи мати, «розгнівавшись на непокірного сина», не з'являлася по кілька днів додому. А коли й з'являлась, то з Савенком. І знову затівали п'яні оргії. Тоді вже Миколі доводилося ночувати в конюшні, в яслах біля коней.

До роботи Микола був беручий. Правління колгоспу торік послало його вчитися в Новгородківське училище механізації сільського господарства. Повернувся в рідну Іванівку, став у колгоспі трактористом. Одержав першу солідну получку і радо віддав матері. Сподівався, що мати косяком купить, та марно: — гроші попливли на оковиту. Коли ж Микола попрікнув її, вона знову зникла з дому. Аж через два тижні з'явилась п'яна. Микола мовчки пішов до клубу. Повернувшись, застав у хаті давнього материного знайомого. Хлопець вигнав його з хати. А мати забрала хатне майно і подалася в Лозоватку Компаніївського району, до Савенка.

Микола, разом з Нелею та Петєю залишилися в чотирьох стінах. Навіть ліжка їм не лишила мати. Невдано вона завітала в Іванівку. Хотіла, було, картоплю прихопи-

(Закінчення на 4-й стор.)

Злочин, байдужість, совість

(Закінчення).

ти, та Микола не дав. Адже він сам з бабусею город обробляли!

— Здохнете, але я не прийду до вас! — відрубала вона.

Та чи багато користі від такої матері, якщо й прийде? Врешті, й матір'ю не варто її називати. Адже вона сама відцуралася від священного імені матері.

А допоміг їй в цьому такий же негідник, як і вона, — Іван Савенко. Це він, п'ятнадцятидворічний гульвіса, отратив чоловічу гордість, людську гідність і совість. Євдокія Федченко — у нього четверта дружина. А Савенко вже й сам не пам'ятає всіх своїх дружин і дітей.

Як же трапилося, що цей розпусник безкарно знищується над жінками, що рідна мати відреклася від своїх дітей? І все це на очах в громадськості. Хіба немає на них управи? Звичайно, є, але...

У жовтні 1959 року справу І. А. Савенка розглядав товариський суд села Іванівки під головуванням Анатолія Хорошка. Читав протокол суду, гнівні виступи багатьох свідків, які до подробиць розкривають гниле нутро цього провідисвіта, і думаєш: врешті правда восторжествує, негідник дістане по заслугах.

Так би й було, коли б прокуратура Долинського району довела справу до логічного кінця. Працівники райпрокуратури теж стверджують, що справою Савенка не раз займався виконком Іванівської сільради, засуджувала його аморальну поведінку районна газета. Та Савенку, як з гусака вода.

— Немає в кримінальному кодексі такої статті, щоб його притягли до відповідальності, — розводять руками в прокуратурі.

До Савенка, який веде себе аморально в побуті, порушує радянський закон про шлюб і, обманувши працівників бюро ЗАГСу, двічі зареєстрував свій шлюб, Долинська прокуратура не може застосувати відповідної статті? Що це — безсилля чи поблажливість?

Ну, а як же вирішилась доля Федченків? Микола, як найстарший, ширю втретє за долю четвертокласниці Нелі й трьохкласника Петі. Адже, хоч і допомагає бабуся,

та весь тягар все-таки падає на нього. Він встигає і на роботі побувати, й обід зготувати своїм меншим, зодягти і в школу вирядити... Нелегко Миколі.

А де ж його товариші, комсомольці? Звернувся він до секретаря комсомольської організації Бориса Куделі. А той, не роздумуючи, відповів:

— Я ж тобі нічим не допоможу. Звертайся в правління колгоспу.

От як легко «розв'язав» справу комсомольський вождь, агроном за освітою і посадою!

Хлопець звернувся в правління. Подав заяву з проханням відпустити його з колгоспу, щоб разом з Нелею і Петрусем переїхати до Кривого Рогу, де працює на збагачувальній фабриці сестра.

Правління колгоспу на своєму засіданні вирішило: доручити голові колгоспу розібратися в особистій справі Микола Федченка.

От яке «мудре» рішення придумали! І це ті люди, які добре знають становище сім'ї! Ще «мудріше» виконав це рішення голова колгоспу Віктор Семенович Лобода. Він навіть не знайшов часу заглянути до хати Федченків, розпитати Миколу про його життя. А коли той подав другу заяву на правління, її вже й не виносили на обговорення, бо сам В. С. Лобода власноручно наклав резолюцію: «Повідомити попередне рішення правління».

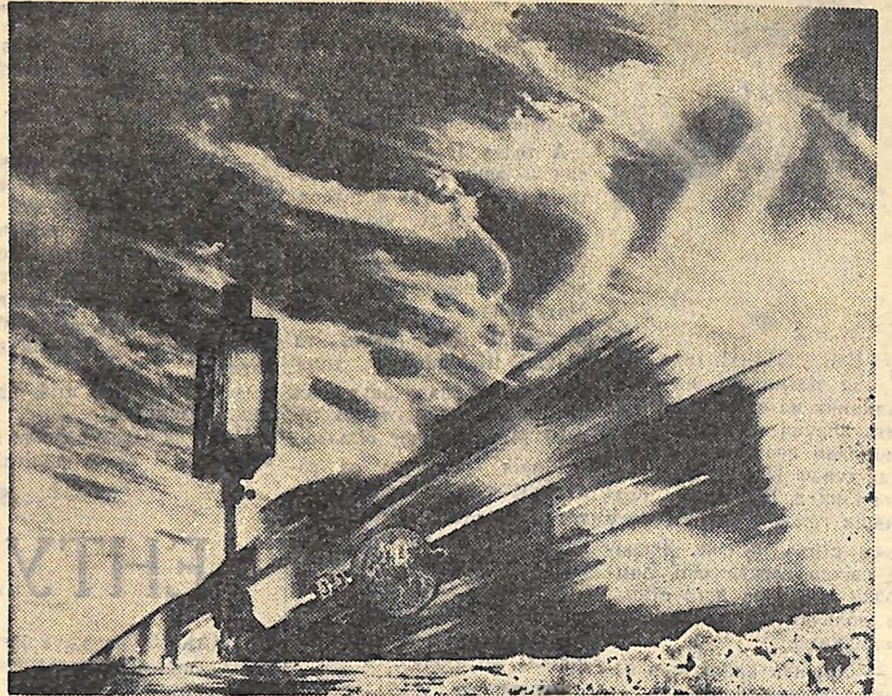
Ось таким «Соломоновим» рішенням голова колгоспу вирішив сирітську долю. Що це — легковажність чи байдужість? І як це сполучається з поняттям про наш моральний кодекс: людина людині — друг, товариш і брат?

Як і їх ровесники, Федченки хочуть жити радісно, щасливо. Вони хочуть вирости чесними громадянами, гідними нашої великої епохи. Ніякі савенки і «іже з ним» не повинні зашмарювати їх дитинство, їх юність. Долю Федченків повинна вирішити громадськість Іванівки.

О. ШКАБОП,

Долинська—Компаніївка.

В МІЖНАРОДНОЇ ВИСТАВКИ художньої фотографії в Москві

Шагас дос Сантос Віктор (Португалія). «ВИХОР».

Фотохроніка ТАРС.

ЖАРТИ НА ШОСЕ

ЕКЗАМЕН З «ГАРАНТІЄЮ»

Викладачі однієї з лондонських автошкіл з деякого часу почали практикувати не тільки навчання курсантів правилам руху, а й... складання за них екзаменів у поліції. Зрозуміло, робилось це за додаткову

оплату, причому курсант оплачував також і гримера, який здійснював відповідне маскування лжеабітурієнта.

Афера розкрилась найнесподіванішим чином, коли один з викладачів, який прийшов на екзамен під псевдонімом свого багатого учня, провалився. Розлютований учень почав вимагати назад гроші. Не одержавши «задоволення», він звернувся в «Скотленд ярд».

ційної комісії вважають за необхідне... заохотити, а не карати цього автолюбителя. Адже для того, щоб їздити 20 років, не даючи приводу для пред'явлення посвідчення водія, потрібно було проявити виключну дисциплінованість і жодного разу не порушити правил руху. В урочистій обстановці «ювіляру» було вручене тимчасове посвідчення до... того часу, поки він не складе відповідного екзамена.

ЗАОХОЧЕННЯ ПОРУШНИКА

У Зальцбурзі (Австрія) був недавно виявлений автолюбитель, який протягом 20-ти років їздив на автомобілі, не маючи посвідчення водія. Коли постало питання про міру покарання за це безпрецедентне порушення, то виявилось, що більшість членів дискваліфікаційної комісії вважають за необхідне... заохотити, а не карати цього автолюбителя. Адже для того, щоб їздити 20 років, не даючи приводу для пред'явлення посвідчення водія, потрібно було проявити виключну дисциплінованість і жодного разу не порушити правил руху. В урочистій обстановці «ювіляру» було вручене тимчасове посвідчення до... того часу, поки він не складе відповідного екзамена.

ПАМ'ЯТАЙ ПРО СІМ'Ю!

Для боротьби з нещасними випадками американці ввели нову модель автомобільного спідометра. На його циферблаті при перевищенні швидкості 100 кілометрів на годину автоматично з'являються зображення дружини водія і його дітей або інших близьких родичів.

РЕПЛІКА ХТО ВИНЕН?

В тісному коридорі дитячої поліклініки м. Кіровограда ніколи не стихають шум, галас, плач дітей. Матері нервово поглядають на годинники, вітаючи дітей: — Почекай, Сашо, ще трішечки, тьотя незабаром прийде.

Та вже дев'ята година ранку, а тьотя так і не з'являється. Лікар-лоторанолог О. Я. Олег вважає, що на роботу можна і запізнитися. Дорікати їй нічого не сміє, бо вона, так би мовити, людина принципова, з характером. Не вгодила їй чимось, так вона може залишити хворих і не прийти, поки настрої не з'являться.

Ці неподобства О. Я. Олег відомі головному лікарю дитячої поліклініки В. Калашникові. Але та постійно відповідає хворим: «Ми не винні, нас не турбуйте!»

Очевидно, лікарів О. Олег і В. Калашникову повинні потурбувати працівники міського відділу охорони здоров'я і з'ясувати, хто ж, врешті-решт, винен?

Л. КОВАЛЕНКО.

Першість області з футболу

Заключився перший етап чемпіонату області з футболу. За почесний титул чемпіона почало боротьбу десять найсильніших команд-переможців своїх спортивних товариств. Одна з них — команда новомірогородського «Колгоспника» двічі не з'явилася на змагання і за це була виключена з розіграшу.

Взагалі ж першість області в минулому році проходила більш організовано, ніж будьколи. Одним з недоліків є те, що суддіство не завжди було на високому рівні.

Чимало справедливих парікань можна почути від гравців і любителів футболу з приводу того, що зустрічі, які відбувалися в Кіровограді, не дозволяли проводити на стадіоні «Авангард». Доводилося грати на неблагоустроєному стадіоні «Сільгоспдеталь».

Другий етап розіграшу проводиться в двох зонах. До Олександрійської зони увійшло 5 команд, які набрали найбільшу кількість очок. Це — два колективи Олександрії, футболіст-

ти Кіровоградського агрегатного заводу, Кременчуцької гідроелектростанції та Гайворонського паровозоремонтного заводу. Переможцем цієї п'ятірки буде право провести перехідні ігри з майстрами класу «Б» — спортсменами «Зірка».

У Маловіснівській зоні грають команди Кіровоградського заводу «Сільгоспдеталь», мало-віснівського і кіровоградського «Спартак». Вони виборюють місце з шостого по восьме.

ДО ВІДОМА СЛУХАЧІВ ФАКУЛЬТЕТУ ІОНКОРІВ

4 жовтня в приміщенні Будинку політичної освіти відбулися перше заняття на факультеті Іонкорів університету робітників міста Кіровограда. Початок заняття — о 17-й годині 30 хвилин.

Редактор П. МАРЧЕНКО.

ПОМІРКУЄМО біля турнірної таблиці

Ці слова минулої суботи репродуктори рознесли по кіровоградському стадіону «Авангард», де зустрічалися місцеве «Зірка» і чернігівська «Десна». Не без хвилювання за долю своєї любимої команди слухали присутні на матчі радіопередачу, організовану клубом любителів футболу.

— Одеський «Чорноморець» ще до минулої зустрічі в Кіровограді був недосяжним для всіх інших команд зони, — звучав голос диктора.

— Що стосується «Зірки», то вона вже забезпечила собі п'яте місце, бо миколаївський «Суднобудівник», який перебуває на шостому місці, при будь-яких умовах не може наздогнати її.

Що ж, п'яте місце — не так вже і погано. Адже в зоні вісімнадцять команд, і жодній з них не хочеться замикати турнірну таблицю. Але розраховувати на провідне місце в зоні мають більше підстав ті колективи, які в минулі роки були близькі до цього. Саме «Зірка» і належить до таких. У 1959 році вона зайняла шосте місце, а торік — п'яте.

Заспокоюватися на досягнутому не слід, треба брати нові рубежі — такої думки і болільники, і футболісти. Тому більшість з них, будучи оптимістами, перед зустріччю з чернігівцями міркувала так, що теоретично «Зірка» може розраховувати і на друге місце.

Це могло статися в тому разі, якби вінницький «Локомотив» програв усі три останні тури, а кіровоградці — перемогли всіх трьох своїх противників. Тож і обидві команди мали по 45 очок, але у наших земляків була б краша різниця забитих і пропущених м'ячів. Усі інші команди не мали змоги наздогнати вінничан.

Це були міркування щодо другого місяця. Могли бути і інші варіанти. Перемігши «Десну», «Зірка» при будь-яких обставинах забезпечила б собі четверте місце. Щоб вийти на третє місце, навіть коли б львівські армії виграли всі три останні матчі, їй лишилося б здобути тільки два очка в двох наступних зустрічах з дрогобичним «Нафтовиком» і станіславським «Спартак».

Міркування міркуванням,

	І	В	Н	П	М	О
Одеса	31	25	5	1	59:16	55
Вінниця	32	20	7	5	51:23	47
Кіровоград	32	16	7	9	67:38	39
Львів	32	16	7	9	39:30	39
Чернігів	32	13	13	6	46:40	39
Хмельницький	32	13	6	13	47:42	32
Миколаїв	32	12	8	12	44:44	32
Житомир	32	12	7	13	42:40	31
Ровно	32	12	6	14	51:57	30
Ужгород	32	10	9	13	24:36	29
Станіслав	32	12	5	15	45:62	29
Київ	32	10	8	14	47:39	28
Чернівці	31	10	8	13	47:51	28
Тернопіль	31	11	5	15	41:47	27
Херсон	32	9	9	14	27:37	27
Черкаси	32	8	10	14	23:43	26
Дрогобич	32	6	7	19	24:57	19
Луцьк	31	4	7	20	30:52	15

ЖОВТНЕВИЙ ЕКРАН

Настав жовтень — місяць з'їзду будівників комунізму. З метою широкого показу населенню кращих радянських кінофільмів про Комуністичну партію Радянського Союзу — натхненника і організатора всіх наших перемог, в містах і селах України проводиться фестиваль кінотворів, присвячений ХХІІ з'їзду КПРС і ХХІІ з'їзду КП України.

До програми фестивалю вилучені кращі твори радянської кінематографії випуску минулих років, а також нові фільми.

...У маресьльському ресторані довелось Семену Вострикову, генералу Радянської Армії, зустрітись з офіціантом — білоемігрантом Семеном Нашокиним. Два життя, дві долі. Але за кожною з них стоять інші. За одною — більше ніж двоохсотмільйонний радянський народ, за другою — невелика куліка вигнанців. Про це розповідає художній фільм в 2-х серіях «Два життя», який по сценарію О. Каплера поставив на кіностудії імені М. Горького режисер Л. Луков.

В мирі та згоді живуть Саулія та Фунду. Ніщо не зашмарює щастя молодого подружжя. Та однієї весняної ночі, під час оранки, тракторист Саулія знайшов скарб і вирішив приховати цю знахідку. Врешті-решт він відкриває дружині і товаришам свою таємницю. Фільм «Скарб» випустила кіностудія «Грузія-фільм».

У жовтні глядачі також познайомляться ще з рядом радянських кінофільмів: «Птичка-невеличка», «Ранок», «Дерсу Узала» та іншими.

м. КІРОВОГРАД, вул. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 36. Телефон: редактора — 56-12, відповідального секретаря — 50-14, відділів — 50-24. Газета виходить у середу, п'ятницю і неділю.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Кіровоградська обласна друкарня ім. Г. М. Димитрова Облвидав, м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.

БК 00713. Зам. № 6673. Т. 27.000.